

HANGGYAKORLATOK KRÚDY VILÁGÁRA. Tiszteletre méltó ambiciózus vállalkozás Török Tamás Krúdy-fantáziája. Mintha kihívásnak érezné Huszárik Szindbád-filmjét: a hangeffektusok képkelő hatásával próbál versenyezni vele, megteremteni auditív eszközökkel ugyanazt a varázsos atmoszférát, amit Sára Sándor kamerájának színei hoztak létre a mozivásznon. Mindegy, hogy Latinovitsból a stúdióban Rezeda Kázmér válik — a figura itt összeolvad az öregedő Szindbádéval. Kár, hogy a színész időnként ünnepélyesen fájdalmas Krúdy-hangja a kiválasztott paszuszusokban inkább szomorkás nosztalgiát, rezignált melankóliát sugároz. Legszebb mégis az utolsó szerelméhez ragaszkodó Rezeda hiszékeny kötődése illúzióihoz — a csalán elillanó lány utáni tragikus kapkodása. Remek az indítás hármas beszédsíkja: a titokzatosan kérdő hangok (az Árnyék kérdései), Rezeda monológja, háttérben a „reális történéssel”.

Kiváló *Hidas Frigyes* méla, fájdalmas hegedűhangokkal dramatizáló kísérőzenéje is. Mesterkéltnek hat viszont a megkétszerezett mondatok gyakori használata, és ezen kívül is találunk a hangeffektusok egész tárházának bemutatásában nem egy öncélúnak ható megoldást, bravúroskodást. Az összkép így felemás, de a részeredmények figyelemre méltóak. Szeretjük az effajta nívós küzdelmeket, ha nem végződnek is mindig győzelemmel.

Hegedüs Tibor